

FRANK HERBERT

DETI
DUNIA

premedia

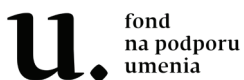
FRANK HERBERT

**DETI
DUNY**

Z angličtiny preložila
Marína Gálisová

premedia

Preklad a vydanie tejto knihy podporil z verejných zdrojov
formou štipendia Fond na podporu umenia

Frank Herbert: Deti Duny
Prvé vydanie

Copyright © 1976 by Frank Herbert
All rights reserved
Translation © Marína Gálisová, 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia, 2020
ISBN 978-80-8159-879-1

*Venujem Bev, aby som si uctil krásny záväzok našej lásky,
a tiež preto, aby som ukázal svetu jej krásu a jej múdrosť, pretože
ona je pravou inšpiráciou tejto knihy.*

Učenie Muad'Diba sa stalo obľúbenou zábavou scholastikov, poverčivých aj skorumpovaných. Hlásal vyvážený spôsob života, filozofiu, s ktorou môže človek čeliť problémom vynárajúcim sa z večne premenlivého univerza. Tvrdil, že ľudstvo sa stále vyvíja a tento proces sa nikdy neskončí. Vravel, že táto evolúcia sa riadi premenlivými princípmi, ktoré pozná len sama večnosť. Ako sa môže skorumpovaná argumentácia zahrávať s takouto podstatou?

SLOVÁ MENTATA DUNCANA IDAHA

Na tmavočervenom koberci, ktorý pokrýval tvrdú skalú na podlahe jaskyne, sa objavila svetelná škvrna. Svetlo žiarilo bez viditeľného zdroja, akoby existovalo iba na červenom povrchu utkanom z melanžového vlákna. Bol to pátrací kruh s priemerom zhruba dva centimetre a pohyboval sa nepravidelne – raz sa predĺžil, raz sploštil na ovál. Narazil na tmavozelené drevo na boku posteľe, poskočil hore a zavlnil sa na lôžku.

Pod zelenou prikrývkou ležalo dieťa s hrdzavými vlasmi, s tvárou tučnučkou a okrúhlou, s mäsitými perami – celkovo mu chýbala chudosť a hranatosť, aká sa spája s fremenskou tradíciou, no nemalo v sebe toľko vody, aby sa dalo pokladať za prišielca z iných svetov. Keď svetlo skĺzlo po zatvorených viečkach, postavička sa strhla. Svetlo zhaslo.

Už bolo počuť iba dýchanie a v pozadí slabé upokojujúce kvap-kvap-kvap vody, ktorá sa zhromažďovala v nádrži vo vetrolape vysoko nad jaskyňou.

V miestnosti sa znovu zjavilo svetlo – o niečo väčšie, o niekoľko lumenov jasnejšie. Tentoraz sa s ním už spájal aj zdroj a vysvetlenie pohybu: oblúkový vchod v stene spálne vyplnila zahalená postava a svetlo vychádzalo od nej. Svetelný fliačik sa opäť rozbehol po miestnosti, skúšal, pátral. Pôsobil hrozivo, nervózne, nespokojne. Vyhol sa spiacemu dieťaťu, postál na zamrežovanom vetracom otvore v hornom rohu, obkreslil vydutinu

v zeleno-zlatých závesoch, ktoré zakrývali steny a zjemňovali dojem zo všadeprítomnej horniny.

Svetlo vzápätí zhaslo. Zahalená postava sa so suchotom látky pohla a zaujala miesto pri stene z jednej strany oblúkového vchodu. Každý, kto poznal zvyklosti síča Tabr, by okamžite odhadol, že je to Stilgar, síčový náib, strážca osirelých dvojčiat, ktoré jedného dňa prevezmú žezlo po svojom otcovi, Paulovi Muad'Dibovi. Stilgar často chodieval na nočné kontroly do príbytku dvojčiat, zakaždým sa najskôr zastavil v izbe, kde spala Ghanima, a prehliadku končil tu, vo vedľajšej miestnosti, kde sa ubezpečil, že nič nehrozí ani Letovi.

Som starý somár, pomyslel si Stilgar.

Prstami prebehol po chladnom povrchu svetelného projektora, potom si ho znovu zavesil do slučky na šerpe, ktorú nosil uviazanú okolo pása. Projektor ho hneval, aj keď mu musel dôverovať. Bol to citlivý nástroj Impéria, zariadenie, ktoré dokázalo odhaliť prítomnosť veľkých živých organizmov. V kráľovských spálňach teraz odhalilo iba spiace deti.

Stilgar vedel, že jeho vlastné myšlienky a emócie sú ako toto svetlo. Nedokázal zastaviť nervózne obrazy, ktoré sa premietali v jeho vnútri. Ovládala ich sila väčšia než jeho vlastná. Premietla ho do tohto momentu, v ktorom cítil nahromadené nebezpečenstvo. Tu ležal magnet snov o vznešenosti celého známeho vesmíru. Tu ležalo dočasné bohatstvo, svetská autorita a ten najmocnejší zo všetkých mystických talizmanov: posvätné stelesnenie Muad'Dibovho náboženského odkazu. V týchto dvojčatách – malom Letovi a jeho sestre Ghanime – sa sústreďovala úžasná moc. Kým žili, Muad'Dib, hoci mŕtvy, žil v nich.

Toto tu neboli len deväťročné deti; boli to prírodné živly, objekty uctievania a bázne. Boli to deti Paula Atreidesa, ktorý sa stal Muad'Dibom, Mahdí všetkých Fremenov. Muad'Dib sťa iskra odpálil explóziu ľudstva; Fremeni sa rozšírili z tejto planéty spolu so svojim džihádcom, rozniesli svoj zápal po celom ľudskom vesmíre a zaplavili všetko vlnou náboženskej vlády, ktorej rozsah a všadeprítomná autorita zanechali stopu na každučkú planéte.

A predsa sú tieto Muad'Dibove deti z mäsa a kostí, pomyslel si Stilgar. Stačia dve jednoduché bodnutia mojím nožom a ich srdcia sa zastavia. Ich voda sa vráti kmeňu.

Jeho túlavá myseľ sa pri takejto predstave prepadla do chaosu.

Zabiť Muad'Dibove deti?!

Ale roky ho naučili skúmaniu seba samého. Stilgar poznal pôvod takej príšernej myšlienky. Pochádzala z ľavej ruky zatratených, nie z pravej ruky požehnaných. *Ajat a barhán* života už preňho dávno neboli záhadou. Kedysi sa hrdo považoval za Fremena, púšť pokladal za priateľku, svoju planétu v mysli pomenúval Duna, nie Arrakis, ako znelo jej meno na imperiálnych hviezdnych mapách.

Aké bolo všetko jednoduché, keď bol náš mesiaš len snom, pomyslel si. Keď sme našli svojho mahdího, vypustili sme do vesmíru nespočetné mesianistické sny. A každý ľud, ktorý v dôsledku džihádu upadol do poroby, teraz sníva o vodcovi, ktorý príde.

Stilgar pozrel do tmavej spálne.

Keby môj nôž všetkých týchto ľudí oslobodil, vyhlásili by za mesiáša mňa?

V posteli sa nepokojne pomrivil Leto.

Stilgar vzdychol. Nepoznal jeho starého otca z rodu Atreidesovcov, po ktorom malý dostal meno. Mnohí však tvrdili, že Muad'Dibova morálna sila pochádza práve z toho zdroja. Preskočí teraz tá desivá *cnosť* jednu generáciu? Stilgar na tú otázku nedokázal nájsť odpoveď.

Pomyslel si: Síc Tabr je môj. Ja tu vládnam. Som naibom Fremenov. Nebyť mňa, nebolo by ani Muad'Diba. A tieto dvojčatá... vďaka ich matke Chani, mojej príbuznej, koluje v ich žilách aj moja krv. Som tam spolu s Muad'Dibom, s Chani a so všetkými ostatnými. Čo sme to svojmu vesmíru urobili?

Stilgar nedokázal vysvetliť, prečo ho práve v noci navštevujú také myšlienky a prečo v ňom vyvolávajú také výčitky svedomia. V rúchu s kapucňou sa skrčil. Realita bola celkom iná ako ten sen. Priateľská púšť, ktorá sa kedysi tiahla od jedného pólu k druhému, sa o polovicu zmenšila. Mýtický raj bujnejšej zelene v ňom vyvolával nejednoznačné pocity. Nie, nebol ako ten sen. A ako sa jeho planéta menila, uvedomoval si, že aj on sa zmenil. Postupoval omnoho jemnejšie ako niekdajší náčelník síča. Teraz už totiž vnímal mnoho vecí – štátnické umenie aj hlboké dôsledky tých najdrobnejších rozhodnutí. A predsa mal dojem, že tieto vedomosti a jemnosť sú len tenkou vrstvou, ktorá pokrýva železné jadro prostejšieho vedomia žijúceho v determinizme. A to staršie jadro ho stále volalo, prosilo ho, aby sa vrátil k čistejším hodnotám.

Do úvah mu vtrhli ranné zvuky síča. V jaskyni sa začínali pohybovať ľudia. Na lícach pocítil závan vzduchu: ľudia vychádzali z hermeticky uzavretých dverí do tmy tesne pred úsvitom. Vánok vypovedal nielen o hodine, ale aj o nedbanlivosti. Obyvatelia úkrytu už nedodržiavali prísnu vodnú disciplínu ako za starých čias. A prečo by aj mali, keď na tejto planéte už bol zaznamenaný dážď, keď sa vyskytli oblaky, keď ôsmich Fremenov zaplavila a utopila nečakaná povodeň vo *vádí*? Sloveso *utopiť* do tej udalosti v jazyku Duny ani neexistovalo. Ale toto už nebola Duna, toto bol Arrakis... a svitalo na ňom ráno rušného dňa.

Pomyslel si: Dnes sa na našu planétu vracia Jessica, matka Muad'Diba a stará matka týchto kráľovských dvojčiat. Prečo svoje dobrovoľné vyhnanstvo ukončila práve teraz? Prečo opúšťa mákkošť a bezpečie Caladanu a volí si riziká Arrakis?

A trápilo ho ešte všeličo iné: Vycíti Jessica Stilgarove pochybnosti? Bola to benegesseritka, čarodejníca, nositeľka najtajnejších učení Sesterstva

a navyše Ctihodná matka. Také ženy bývajú bystré a bývajú aj nebezpečné. Dostane rozkaz, aby sa vrhol na vlastný nôž, tak ako ho dostal Umma, ochranca Lieta-Kynesa?

Ak áno, poslúchnem ju?

Ani na túto otázku nedokázal odpovedať, ale zamyslel sa nad Lietom-Kynesom, planétológom, ktorý ako prvý sníval o premene pústnej Duny na zelenú, pre ľudí priaznivú planétu, akou sa dnes naozaj stávala. Liet-Kynes bol Chanin otec. Nebyť neho, nebolo by ani sna, ani Chani, ani kráľovských dvojčiat. Ohnivká tejto krehkej reťaze Stilgara stále privádzali do úžasu.

Ako sme sa na tomto mieste stretli? pýtal sa sám seba. Ako sme sa skombinovali? Za akým účelom? Je mojou povinnosťou to všetko ukončiť, rozbiť tú veľkú kombináciu?

Stilgar si priznal strašné nutkanie, ktoré sa v ňom ozývalo. Mohol prijať to rozhodnutie, zaprieť lásku aj rodinu a vykonať to, čo je občas pre náiba nutnosťou: urobiť smrteľnú voľbu pre dobro kmeňa. Z jedného pohľadu by taká vražda predstavovala najhoršiu zradu a zverstvo. *Zabiť ich? Veď sú to len deti!* Ony však neboli *len deti*. Požívali melanž, zúčastnili sa na síčových orgiách, v púšti hľadali piesočné pstruhy a hrávali sa aj iné hry fremenských detí... a zároveň zasadali v Kráľovskej rade. Deti v takom útlom veku, a predsa dosť múdre, aby tam mohli byť. Telesne boli deťmi, ale skúsenosťami starci, zrodili sa s totálnou genetickou pamäťou, desivým vedomím, ktoré ich odlišovalo, rovnako ako ich tetu Aliu, od všetkých ostatných žijúcich ľudí.

Neraz a za nejednej noci pristihol Stilgar svoju myseľ, ako obchádza túto *odlišnosť*, ktorú mali dvojčatá spoločnú so svojou tetou; neraz ho tieto muky prebudili zo spánku a priviedli sem do spálňi dvojčiat s neukončenými snami. Teraz sa do popredia dostali jeho pochybnosti. Aj neschopnosť rozhodnúť bola rozhodnutím – to vedel. Tieto dvojčatá sa tak ako ich teta prebudili už v maternici, tam spoznali všetky spomienky, ktoré im odovzdali predkovia. Spôsobila to závislosť od melanže, závislosť ich matiek – lady Jessicy a Chani. Lady Jessica porodila syna, Muad'Diba, ešte skôr, ako sa u nej táto závislosť rozvinula. Alia už bola potomkom závislosti. Zo spätného pohľadu to bolo jasné. Nespočetné generácie výberového šľachtenia, ktoré riadilo spoločenstvo Bene Gesserit, vyústili do Muad'Diba, ale nikde v plánoch Sesterstva sa nepočítalo s melanžou. Iste, o tej možnosti vedeli, ale obávali sa jej a nazývali ju *Ohavnosť*. To bolo na celej veci najznepokojivejšie. Ohavnosť. Pre taký názor musia mať dobré dôvody. A ak tvrdia, že Alia je Ohavnosť, to isté musí platiť o dvojčatách, pretože aj Chani bola závislá, jej telo bolo presýtené melanžou a jej gény nejakým spôsobom doplnili gény Muad'Diba.

Stilgarove myšlienky kvasili. Nedalo sa pochybovať o tom, že tieto dvojčatá presahujú svojho otca. Ale ktorým smerom? Chlapec hovoril o schopnosti

byť svojím otcom – a aj to dokázal. Leto už v ranom detstve vyjaval spomienky, o ktorých mohol vedieť iba Muad'Dib. Čakali v tom rozsiahlom spektre spomienok aj iní predkovia? Predkovia, ktorých viera a zvyky predstavovali pre žijúcich ľudí nevýslovné nebezpečenstvo?

Ohavnosti, znel súd z úst benegesseritských svätých čarodejníc. A predsa Sesterstvo prahlo po genofáze týchto detí. Čarodejnice chceli získať spermium a vajíčko bez toho, aby porušili telá, v ktorých sa tieto bunky nachádzali. Preto sa lady Jessica vracia práve teraz? Odtrhla sa od Sesterstva, lebo podporovala vojvodu, svojho druhu, ale hovorilo sa, že odvtedy sa vrátila k benegesseritským zvykom.

Všetky tieto sny by som mohol ukončiť, uvažoval Stilgar. A ako jednoducho!

A predsa sa začudoval sám sebe, že vôbec dokáže uvažovať o takejto voľbe. Vari sú Muad'Dibove dvojčatá zodpovedné za realitu, ktorá rozdupala sny iných? Nie. Ony sú len objektívom, cez ktorý prechádza svetlo a odhaľuje vo vesmíre nové tvary.

Jeho myseľ sa v mukách obrátila k základom fremenskej viery a povedal si: *Boží príkaz prichádza; nepokúšaj sa ho teda urýchliť. Ukazovať cestu smie len Boh a niektorí sa od nej odklňajú.*

Práve Muad'Dibovo náboženstvo Stilgara stále najviac znepokojovalo. Prečo z Muad'Diba urobili božstvo? Načo je dobré zbožštiť človeka, ktorý, ako všetci vedia, bol z mäsa a kostí? Muad'Dibov *Zlatý elixír života* zrodil byrokratické monštrum, ktoré si osedlalo všetky ľudské záležitosti. Vláda a náboženstvo sa spojili a porušenie zákona sa stalo hriechom. Smrad rúhania sa dvíhal ako dym okolo akéhokoľvek spochybnenia vládných výnosov. Kto sa previnil vzburou, privolával na seba pekelný oheň a farijejské odsudzovanie.

A predsa boli tie výnosy dielom ľudí!

Stilgar smutne pokrútil hlavou, nevenoval pozornosť služobníkom, ktorí vstúpili do kráľovskej predsieni, pripravení vykonávať svoje ranné povinnosti.

Prstami prešiel po krisbure za pásom, pomyslel na minulosť, ktorú ten nôž symbolizoval, pomyslel si, že neraz sympatizoval so vzbúrencami, ktorých povstania potlačili na jeho vlastný rozkaz. Zmätok sa mu preliel myslou a on túžil len po tom, aby ho dokázal vypudiť, vrátiť sa k jednoduchým pravidlám, aké predstavoval tento nôž. Lenže vesmír nemienil obrátiť svoj tok. Vesmír bol veľkou mašinériou premietnutou na sivú prázdnotu neexistencie. Keby jeho nôž zapríčinil smrť týchto dvojčiat, iba by zarezonoval v tej prázdnote, votkal by do ľudských dejín nové zložité zákruty, vytvoril by nové výrony chaosu, vyzval by ľudstvo, aby sa pokúsilo o iné formy poriadku a zmätku.

Stilgar vzdychol, postupne si uvedomil pohyb okolo seba. Áno, títo služobníci predstavovali istý poriadok, ktorého stredom boli Muad'Dibove

dvojčatá. Prechádzali od jedného momentu k druhému a čelili akýmkoľvek nutnostiam, ktoré sa pritom vyskytli. *Najlepšie bude, ak ich napodobním,* povedal si Stilgar. *Najlepšie bude, ak budem čeliť tomu, čo príde, až keď to príde.*

Veď aj ja som služobník, pokračoval v duchu. *A mojím pánom je milosrdný, súcitný Boh. A zacitoval si: „Amen vám hovorím, založili sme im na šije jarmá až po bradu, aby udržali hlavy hore; a pred nich aj za nich sme umiestnili ohradu; a zahalili sme ich, aby nevideli.“*

Tak to stálo v posvätných textoch starého náboženstva Fremenov.

Stilgar ticho pokýval hlavou.

Vidieť, predvídať nasledujúci moment, ako to vo svojich úžasných víziách budúcnosti dokázal Muad'Dib, zapájalo do ľudských záležitostí opačným smerom pôsobiacu silu. Vytváralo to nové miesta rozhodnutí. A zbaviť sa jarma, nuž áno, to by už vypovedalo o vrtochu Boha. Ďalšia zložitosť, na ktorú bežný človek nedosiahne.

Stilgar spustil ruku z noža. Prsty mu brneli od spomienky naň. Ale čepeľ, ktorá sa kedysi blýskala v rozďavenej tlame červa, zostala v pošve. Stilgar vedel, že teraz ju nevytiahne, aby zabil dvojčatá. Dospel k rozhodnutiu. Radšej si uchovať aspoň jednu starú cnosť, ktorú si stále vážil: lojalitu. Radšej zložitosti, o ktorých človek aspoň predpokladá, že ich pozná, ako zložitosti, ktoré sa vzpierajú chápaniu. Radšej terajšok ako budúcnosť sna. Trpká pachuť v ústach Stilgarovi oznámila, aké prázdne a odporné môžu byť niektoré sny.

Nie! Dost' bolo snov!

OTÁZKA: „Videli ste Kazateľa?“

ODPOVEĎ: „Videl som piesočného červa.“

OTÁZKA: „A čo má byť s tým piesočným červom?“

ODPOVEĎ: „Dáva nám vzduch, ktorý dýchame.“

OTÁZKA: „Tak prečo ničíme jeho vlasť?“

ODPOVEĎ: „Pretože to prikazuje šaj-hulúd [červie božstvo].“

HARK AL-ADÁ: ZÁHADY ARRAKISU

Ako kázal fremenský zvyk, atreidesovské dvojčatá vstali hodinu pred úsvitom. Zívali a naťahovali sa v tajnom súzvuku vo svojich susediacich spálňach, cítili činnosť jaskynného obydliia okolo nich. Počuli služobníkov, ako v predsieni pripravujú raňajky, jednoduchú kašu s datľami a orechmi rozmiešanými v tekutine získanej z čiastočne fermentovanej melanže. V predsieni boli iluminačné gule a cez otvorené prechody do spálne prúdilo mäkké žlté svetlo. Dvojčatá sa v tomto svetle rýchlo obliekli a navzájom sa pri tom počuli. Ako sa vopred dohodli, na ochranu pred páľčivým vetrom v púšti si obliekli filterhaby.

Kráľovská dvojica sa vzápätí stretla v predsieni a obaja si uvedomili náhle ticho služobníkov. Leto, všimli si služobníci, mal na sebe béžový plášť s čiernym lemom prehodený cez hladký sivý filterhab. Jeho sestra si vzala zelený plášť. Oba plášte boli pod hrdlom zopäté rovnakou spojovou v podobe zlatého atreidesovského jastraba s červenými rubínmi namiesto očí.

Pri pohľade na toľkú parádu sa ozvala Harah, jedna zo Stilgarových manželiek: „Vidím, že si aj oblečením chcete uctiť starú matku.“ Leto zdvihol miskú s raňajkami, potom pozrel do počernej tváre Harah, na ktorej vietor vyryl vrásky. Pokrútil hlavou. „Ako vieš, že si nechceme uctiť samých seba?“ opýtal sa.

Harah pod jeho posmešným pohľadom ani nemihla brvou, len povedala: „Moje oči sú presne také modré ako tvoje!“

Ghanima sa rozosmiala. Harah bola vo fremenskom slovnom šerme veľmi šikovná. Jedinou vetou povedala toto: „Neposmievaj sa mi, chlapče. Si síce z kráľovskej krvi, ale obaja nesieme stigm melanžovej závislosti – oči bez bielka. Ktorý Fremen potrebuje viac ozdôb či viac cti ako toto?“

Leto sa usmial a lútostivo pokrútil hlavou. „Harah, láska moja, keby si bola mladšia a nepatrila už Stilgarovi, vzal by som si ťa.“

Harah prijala malé víťazstvo bez rozruchu, len kývla ostatným služobníkom, aby pokračovali v príprave komnát na dôležité denné činnosti. „Zjedzte raňajky,“ povedala dvojčatám. „Na dnešok sa treba posilniť.“

„Takže súhlasíš, že sme to s parádou kvôli starej matke neprehnali?“ spýtala sa Ghanima s ústami plnými kaše.

„Neboj sa jej, Ghani,“ odpovedala Harah.

Leto prehlto kašu a spýtavo sa na Harah zahľadel. Tá žena mala prirodzenú múdrosť ľudu a veľmi rýchlo prekukla ich parádenie. „Bude si myslieť, že sa jej bojíme?“ spýtal sa Leto.

„Pravdepodobne,“ odvetila Harah. „Nezabúdajte, že je stále našou Ctihodnou matkou. Poznám jej spôsoby.“

„Ako sa obliekla Alia?“ spýtala sa Ghanima.

„Nevidela som ju,“ stručne odpovedala Harah a odvrátila sa.

Leto s Ghanimou si vymenili pohľad, v ktorom boli spoločné tajomstvá, a rýchlo sa sklonili k raňajkám. Zakrátko vyšli do veľkej centrálnej chodby.

Ghanima prehovorila v jednom zo starých jazykov, ktoré spoločne ovládali vďaka svojej genetickej pamäti. „Takže dnes bude s nami stará matka.“

„Aliu to veľmi znepokojuje,“ povedal Leto.

„Kto by sa rád vzdával takej autority?“ prehodila Ghanima.

Leto sa potichu zasmial, z jeho detských úst znel ten smiech čudne dospelo. „Ide o viac než autoritu.“

„Spozorujú jej materinské oči to, čo sme spozorovali my?“

„A prečo by nespozorovali?“ spýtal sa Leto.

„Áno... možno toho sa Alia bojí.“

„Kto pozná Ohavnosť lepšie ako iná Ohavnosť?“ dodal Leto.

„Môžeme sa aj mýliť,“ upozornila ho Ghanima.

„Ale nemýlime sa.“ A zacitoval z benegesseritskej *Knihy Azhar*: „Vážny dôvod a hrozná skúsenosť nás oprávňujú nazývať predzrodených *Ohavnosťou*. Lebo ktovie, aká stratená a zatratená osoba z našej zlej minulosti môže posadnúť živé telo?“

„Viem, ako to vzniklo,“ odpovedala Ghanima. „No ak je to pravda, prečo nás dvoch nepostihol takýto útok zvnútra?“

„Je možné, že nás strážia rodičia,“ poznamenal Leto.

„Tak prečo Alia strážcov nemá?“

„Neviem. Možno preto, lebo jeden z jej rodičov je ešte medzi živými. Alebo sme jednoducho ešte mladí a silní. A keď zostarneme a budeme cynickejší...“

„Musíme si dávať veľký pozor na starú matku,“ povedala Ghanima.

„A nehovoriť o Kazateľovi, ktorý sa potuluje po našej planéte a šíri kacírstvo?“

„Hádam si nemyslíš, že je to náš otec?“

„Osobne som si na to nevytvoril názor, lenže Alia sa ho bojí.“

Ghanima dôrazne zavrtela hlavou. „Ja tým nezmyslom o Ohavnosti neverím!“

„Máš presne toľko spomienok, koľko ich mám ja,“ poznamenal Leto. „Môžeš veriť, čomu len chceš.“

„Myslíš si, že je to preto, lebo sme sa ešte neodvážili podstúpiť melanžový tranz a Alia áno,“ povedala Ghanima.

„Presne to si myslím.“

Stíchli, vkročili do davu ľudí, ktorý prúdil v strednej chodbe. V síci Tabr bolo príjemne chladno, ale filterhaby hriali a dvojčatá si stiahli kondenzačné kapucne z červenkastých vlasov. Ich tváre niesli pečať spoločných génov: plné pery a ďaleko od seba posadené oči, celomodré ako u každého, kto je závislý od melanže.

Leto si prvý všimol, že sa k nim blíži ich teta Alia.

„Aha, už ide,“ povedal a na výstrahu prešiel do atreidesovskej bojovej reči.

Ghanima kývla hlavou na pozdrav tete, ktorá zastala pred nimi, a povedala: „*Vojnová korisť* zdraví svoju vznešenú príbuznú.“ Výrazom z jazyka šakobsa vyzdvihla význam svojho mena.

„Vieš, milovaná teta,“ vyhlásil Leto, „pripravujeme sa na stretnutie s tvou matkou.“

Alia, jediná osoba v rušnej kráľovskej domácnosti, ktorú ani v najmenšom neprekvapovalo dospelé správanie týchto detí, zagánila najskôr na jedno, potom na druhé dvojča. A povedala: „Obaja mlčte!“

Alia mala vlasy s bronzovým leskom stiahnuté dvoma vodokruhmi. Na oválnej tvári jej sedeli chmáry, široké ústa, ktorých nadol obrátené kútiky naznačovali pôžitkárstvo, stískala do prísnej čiary. V kútikoch celomodrých očí sa črtali ustarostené vejáriky mimických vrások.

„Oboch som vás upozornila, ako sa dnes máte správať,“ nadýchla sa. „A dôvody poznáte rovnako dobre, ako ich poznám ja.“

„Poznáme tvoje dôvody, ale poznáš aj ty naše?“ odvrkla Ghanima.

„Ghani!“ okríkla ju Alia.

Leto zazrel na tetu a povedal: „Práve dnes sa nemienime tváriť ako hlúpe vyškerené detičky!“

„Nikto od vás nechce, aby ste sa vyškerili,“ odvetila Alia. „No nepovažujeme za múdre, aby ste u mojej matky vyvolali nebezpečné myšlienky.“

Irulán so mnou súhlasí. Ktovie, akú rolu si lady Jessica zvolí? Napokon, je to benegesseritka.“

Leto pokrútil hlavou. *Prečo Alia nevidí, aké podozrenie máme?* zišlo mu na um. *Je už príliš mimo?* Až teraz sa pozornejšie zahľadela na jemné stopy génov, ktoré na Aliinej tvári prezrádzali pečať jej starého otca z matkinej strany. Barón Vladimír Harkonnen nebol príjemným človekom. Pri tejto myšlienke pocítil Leto hmlisté záchvevy vlastného nepokoja a nasledovala ďalšia: *Je to aj môj predok.*

Nahlas povedal: „Lady Jessica má výcvik vládkyne.“

Ghanima prikývla: „Prečo si na návrat vybrala práve túto chvíľu?“

Alia sa zamračila. „Je možné, že sa len chce stretnúť s vnúčatami?“ prehodila.

Ghanima si pomyslela: *V to dúfaš, drahá teta. Je to však sakramentsky málo pravdepodobné.*

„Tu vládnuť nemôže,“ povedala Alia. „Má svoj Caladan. Ten by jej mal stačiť.“

Ghanima prešla do zmierlivého tónu: „Keď náš otec odišiel zomrieť do púšte, teba tu zanechal ako regentku. A on...“

„Máte niečo proti?“ zvýšila hlas Alia.

„Bola to z jeho strany rozumná voľba,“ zareagoval na sestrin náznak Leto. „Len ty jediná si vedela, aké to je narodiť sa tak, ako sme sa narodili my.“

„O mojej matke sa hovorí, že sa vrátila k Sesterstvu,“ povedala Alia, „a obaja viete, čo si Bene Gesserit myslí o...“

„Ohavnosti,“ doplnil Leto.

„Áno!“ vyštekla Alia.

„Čarodejnica nikdy neprestane byť čarodejnicou, to sa tiež hovorí,“ poznamenala Ghanima.

Sestrička, rozohrala si nebezpečnú hru, pomyslel si Leto, ale nepokazil jej ju a pokračoval: „Naša stará matka mala v sebe omnoho väčšiu prostotu ako iné toho istého druhu. Ty, Alia, nesieš jej spomienky; určite teda vieš, čo môžeme očakávať.“

„Prostotu!“ uškrnula sa Alia a pokrútila hlavou, poobzerala sa okolo seba v preplnenej chodbe, potom znovu uprela zrak na dvojčatá. „Keby bola moja matka menej komplikovaná, vy dvaja by ste tu teraz neboli – a ani ja. Bola by som jej prvorodenou a nič z tohto...“ Pohla plecami, napoly ju striaslo, napoly nimi pohrdlivo mykla. „Vás dvoch len upozorňujem, aby ste si dnes na všetko, čo urobíte, dávali dobrý pozor.“ Alia zdvihla hlavu. „Prichádza moja stráž.“

„Stále si myslíš, že nie je bezpečné, aby sme s tebou šli ku kozmodrómu?“ spýtal sa jej Leto.

„Počkáte tu,“ povedala Alia. „Ja ju sem privediem.“

Dvojčatá si vymenili pohľady a Leto prehovoril: „Veľakrát si nám povedala, že spomienky, ktoré sme zdedili po našich zosnulých predchodcoch, nie sú celkom užitočné, kým sami na vlastnej koži nezažijeme dosť, aby sme im dodali skutočný rozmer. Ja aj moja sestra veríme, že je to tak. Očakávame, že s príchodom našej starej matky nastanú nebezpečné zmeny.“

„Určite tomu verte aj ďalej,“ odvetila Alia. Odvrátila sa, obklopili ju strážne a v ich sprievode rýchlo vykročila chodbou smerom k Štátnej bráne, kde ich očakávali ornitoptéry.

Ghanima si z pravého oka utrela slzu.

„Dávaš vodu mŕtvym?“ zašepkal Leto a chytil sestru za predlaktie.

Ghanima sa zhlboka, rozochvene nadýchla. Premýšľala o tom, ako pozorovala svoju tetu a využila pri tom metódu, ktorú najlepšie poznala z vlastnej zbierky skúseností predkov. „Toto má na svedomí melanžový tranz?“ spýtala sa, no poznala bratovu odpoveď.

„Vieš o lepšej možnosti?“

„Len aby sme nezabudli... prečo teda nepodľahol aj náš otec? Alebo naša stará matka?“

Chvíľu si ju skúmavo obzeral. Potom povedal: „Odpoveď poznáš presne tak, ako ju poznám ja. Ich charakter sa plne sformoval ešte skôr, ako prišli na Arrakis. A melanžový tranz... nuž...“ Pokrčil plecami. „Oni sa nenarodili do tohto sveta už posadnutí predkami. Zato Alia...“

„Prečo neverila výstrahám Bene Gesseritu?“ Ghanima si zahryzla do spodnej pery. „Alia mohla čerpať z rovnakých informácií ako my.“

„Benegesseritky ju od začiatku nazývali Ohavnosťou,“ povedal Leto. „Nemyslíš, že je veľkým pokušením zistiť, či nie si silnejšia ako všetky tie...“

„Nemyslím!“ Ghanima uhla pred bratovým pátravým pohľadom a striasla sa. Stačilo jej len nazrieť do vlastných vrodenných spomienok a výstrahy Sesterstva zažiarili v živých farbách. Predzrodení sa očividne stávali dospelými jedincami s hnusnými zlozvukmi. A pravdepodobná príčina... Znovu sa striasla.

„Škoda, že medzi predkami nemáme aspoň pár predzrodených,“ poznamenal Leto.

„A možno aj máme.“

„Ale to by sme... Ach, áno, stará nezodpovedaná otázka: Máme skutočne nehatený prístup k úplným skúsenostiam každého nášho predka?“

Vnútorň zápas, ktorý sa v Letovi odohrával, mu napovedal, ako veľmi musí tento rozhovor znepokojovať jeho sestru. O tejto otázke uvažovali už mnohokrát a zakaždým bez jasného záveru. Povedal: „Nezostáva nám nič, len odkladať skúsenosť s melanžovým tranzom, hoci nám ju bude stále vnucovať. Najlepšia možnosť je dávať si veľký pozor na predávkovanie korením.“

„Predávkovanie? V našom prípade by to musela byť extrémna dávka,“ povedala Ghanima.

„Pravdepodobne máme vysokú toleranciu,“ súhlasil. „Veď aha, koľko ho spotrebuje Alia.“

„Ja ju ľutujem,“ vzdychla Ghanima. „Muselo to byť nenápadné a zradné lákadlo, pomaly ju pohlcovalo, až kým...“

„Áno, je obeťou,“ prisvedčil Leto. „Ohavnosťou.“

„Možno sa mýlime.“

„To je pravda.“

„Stále uvažujem,“ pokračovala Ghanima, „či najbližšia spomienka predkov, ktorú vyhladám, bude tá, ktorá...“

„Minulosť máš hneď pod vankúšom,“ poznamenal Leto.

„Musíme si nájsť príležitosť, ako sa o tom pozhovárať s našou starou matkou.“

„Mňa k tomu nabáda jej pamäť vo mne,“ povedal Leto.

Ghanima mu pozrela do očí. „Priveľa poznania neľahčuje rozhodovanie.“

*Síč, ach, síč, tam na okraji púšte,
patril Lietovi, patril Kynesovi,
patril Stilgarovi, patril Muad'Dibovi.
A potom znovu patril Stilgarovi.
Naíbovia jeden za druhým zaľahli naveky do piesku,
ale síč trvá.*

ÚRYVOK Z FREMENSKEJ PIESNE

Alia cítila, ako jej na odchode od dvojčiat búši srdce. Niekoľko pulzujúcich sekúnd takmer podľahla nutkaniu zostať s nimi a požiadať ich o pomoc. Aká hlúpa slabosť! Pri spomienke na ňu sa v Alii rozhostila zlovestná nehybnosť. Odvážili by sa dvojčatá používať jasnozrivosť? Cesta, ktorá pohltila ich otca, na ne určite zvodne pôsobí – melanžový tranz a jeho vízie budúcnosti mihotajúce sa sťa tenučký tyl rozvlnený vrtošivým vetrom.

Prečo nevidím do budúcnosti? zožierala sa Alia. *Môžem sa usilovať, ako len chcem, stále mi uniká.*

Treba k tomu prinútiť dvojčatá, povedala si. Dali by sa zlákať. Majú v sebe zvedavosť ako všetky deti a navyše je spojená so spomienkami na uplynulé tisícročia.

Tak ako som sa dala zlákať ja, pomyslela si.

Strážcovia jej otvorili dverné pečate na Štátnej bráne síča, potom odstúpili bokom, kým Alia vyšla na prístavaciu rímsu, kde už čakali ornitoptéry. Z púšte fúkal vietor, po oblohe hnal prach, ale deň bol jasný. Ako vykročila z prítmia a svetla iluminačných gúľ v síči do denného svetla, jej myšlienky sa obrátili do vonkajšieho sveta.

Prečo sa vlastne lady Jessica vracia práve teraz? Vari na Caladan doputovali nejaké chýry? Chýry o tom, ako regentstvo...

„Musíme sa poponáhľať, pani,“ ozval sa jeden zo strážcov zvýšeným hlasom, aby ho nepreplušil hukot vetra.